Nedjelja, 22.11.2015.g.

Jučer sam bio na jednom duhovnom seminaru. Predavači na seminaru su

bili dvoje dragih ljudi, hagioterapeuti, koji su kod profesora Ivančića,

našeg poznatog svećenika i karizmatika, prošli njegove tečajeve

hagioterapije i tako se po nekom njegovom programu osposobili za

pomoć mnogih dragim sestrama i braći u vjeri u teškim situacijama

njihovih života.

Baš sam iz tog razloga i odlučio otići na seminar jer sam očekivao da će

tamo biti i prof. Ivančić pa da kroz učestvovanje na tom seminaru

pokušam njega i hagioterapiju "staviti" na neko mjesto u svojem

duhovnom životu i svojim duhovnim spoznajama.

U svojem obraćenju i rastu u vjeri nekoliko puta sam se susretao sa

hagioterapijom. Najprije sam bio oduševljen sa njom i želio u svemu

tome konkretnije učestvovati. Međutim, osjetio sam nekoliko znakova koji

su me učinili malo nesigurnim, nekako sam osjetio da tu nešto "ne štima".

Barem meni. Pa sam se jednostavno od svega malo odmaknuo.

To su bile neke teme i situacije koje mi jednostavno nisu "sjele". Kao

"LIJEČENJE PORODIČNOG STABLA", skupe knjige, glamur, poneki loš

komentar i osuđivanje crkve i svećenika, itd.

Meni to jednostavno nije "sjelo" u mojem srcu. A kad je tako, ja se

jednostavno odmaknem od toga i pokušavam dokučiti zašto mi tu nešto

"ne štima".

No, susretao sam i dalje ljude koji su se oduševljavali hagioterapijom,

pomaganjem ljudima u duhovnoj potrebi. Znao sam im malo natuknuti

svoj osjećaj o svemu tome.

Ali, nisam nikad došao do nekog zaključka da hagioterapija ne valja, da je

to neko krivo učenje i slično. Nekako su mi uvijek osjećaji bili podijeljeni.

Od odobravanja do pronalaženja stvari s kojima se nisam slagao.

Zbog toga sam odlučio da ću otići na taj seminar kako bi konačno i tu

hagioterapiju stavio na neko mjesto u svojoj vjeri i duhovnosti.

Malo sam se razočarao kada sam shvatio da neće biti prof. Ivančića nego

da će biti samo dvoje njegovih asistenata, iskusnih hagioterapeuta. A

nisam vidio ni jednog svećenika u toj cijeloj organizacija. Nisu bile

predviđene ni ispovijedi ni mise. To mi je nekako nedostajalo.

No, ipak je to bila duhovna obnova, pa makar i od ljudi koji su laici u

katoličkoj crkvi, pa sam odlučio pažljivo i konstruktivno u svemu

učestvovati kako postigao onaj cilj s kojim sam došao na tu duhovnu

obnovu.

I po prvom predavaču, koliko sam shvatio, iskusnom učitelju ili profesoru

teologije, nekako mi se počeo u mislima slagati zaključak da je taj pokret

liječenja vjernika i njihovih duša hagioterapijom zapravo jedan od

pokreta NOVE EVANGELIZACIJE, koja je jako prisutna unutar i oko

crkve u zadnjih 50 godina.

I crkva je to prihvatila po nekim svojim dokumentima. I dosta uključila

pokrete laika u to.

Nova evangelizacija znači da se nešto staro mora promijeniti. Samim tim,

mora se utvrditi što od starog ne valja i onda na tom području ponuditi

nešto novo, koje bi trebalo biti bolje od staroga.

A TO JE UPRAVO PODRUČJE GDJE ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI

IMAJU VELIKE MOGUĆNOSTI DJELOVANJA. KROZ OSUĐIVANJE,

OGOVARANJE, JAČANJE OHOLOSTI, TAŠTINE … KAO I MANJA

ILI VEĆA IZVRGAVANJA CRKVENIH UČENJA.

A mene često zna zasmetati kada se ogovara i osuđuje našu katoličku

crkvu i njezine svećenike.

VRLO JE TANKA NIT IZMEĐU OSUĐIVANJA OSOBE KOJA JE

UČINILA GRIJEH I OSUĐIVANJA GRIJEHA KOJEG JE TA OSOBA

UČINILA.

VRLO SE ČESTO MI LJUDI U TOME IZGUBIMO. PA VEĆINOM

OSUĐUJEMO OSOBE A NE GRIJEH.

PA JE TAKO I KOD ODNOSA PREMA SVEĆENICIMA I NAŠOJ

KATOLIČKOJ CRKVI.

A TU ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI ONDA KORISTE SVE NAŠE

SLABOSTI KAKO BI UNIŠTILI NAŠE DOBRE ODNOSE SA NAŠOM

KATOLIČKOM CRKVOM I NJEZINIM, I NAŠIM, SVEĆENICIMA.

A upravo to često čujem, ili pročitam, kod mnogih duhovnih pokreta i

organizacija koje propagiraju neku novu evangelizaciju u Crkvi i

vjernicima u njoj.

Eto, tako sam i ja na kraju mog prisustvovanja tom duhovnom seminaru

zaključio da je i hagioterapija jedan od načina nove evangelizacije. Da ima

svoji jako dobrih strana ali i opasnosti da skrene u samodostatnost, u

osuđivanje, ogovaranje, kritizerstvo postojeće Crkve. Čak da skrene u

vode protestantizma.

A posebno što GOSPODIN ISUS KRIST, POŠTOVANJE SVIH

NJEGOVIH ZAPOVIJEDI I NAUK CRKVE, NISU SREDIŠTE SVEGA U

TOM UČENJU.

U to sam se još posebno uvjerio kada sam na njihovim internetskim

stranicama pročitao njihove osnove za djelovanje:

"HAGIOTERAPIJA JE NAZIV ZA ISTRAŽIVAČKO-TERAPIJSKU

METODU KOJU JE UTEMELJIO DR. SC. TOMISLAV IVANČIĆ,

PROF. EMERITUS.

BIT HAGIOTERAPIJE JE ISTRAŽIVANJE ČOVJEKOVE

ANTROPOLOŠKE DIMENZIJE I NJEZINOGA ZDRAVLJA.

HAGIOTERAPIJSKA POMOĆ I PODRŠKA VODI K

OZDRAVLJANJU LJUDSKE OSOBE, NJEGOVOG ORIGINALNOG

ŽIVOTA, SLOBODNE VOLJE, SAVJESTI, UMA I INTELEKTA,

PODRUČJA SVIJESTI, VJERE I POVJERENJA,

INTERPERSONALNOSTI, SPOLNOSTI, RELIGIOZNOSTI I

KREATIVNOSTI.

HAGIOTERAPIJA OTKRIVA SNAGU DUHA I BEZGRANIČNE

MOGUĆNOSTI RAZVOJA I UČVRŠĆIVANJA ANTROPOLOŠKOG

ZDRAVLJA ČOVJEKA KAD ŽIVI PO PRIRODNIM I

MORALNIM ZAKONIMA."

"HAGIOTERAPIJA JE NAMIJENJENA SVIM LJUDIMA I

PRIPADNICIMA SVIH SVJETONAZORA, KAKO VJERNICIMA

TAKO I ATEISTIMA, AGNOSTICIMA I OSTALIMA."

"HAGIOTERAPIJA SE BAVI ISTRAŽIVANJEM ČOVJEKOVE

DUHOVNE DUŠE TE IZRANJENOŠĆU I TERAPIJOM NJEZINIH

BOLI I PATNJI."

"HAGIOTERAPIJA NIJE LIJEČENJE MOLITVOM ILI

RELIGIJOM."

Ovo sve mi je dodatno potvrdilo da hagioterapija nije nešto na što bi

posebno trebao obratiti posebnu pažnju. Da je to još jedan od mnogih

duhovnih učenja koje je jako povezano sa svojim duhovnim vođom koje

će po njegovoj ovozemaljskoj smrti polako nestati sa duhovne scene.

Kako bilo da bilo, povijest će pokazati kuda će hagioterapija krenuti,

posebno kada ovaj zemaljski svijet napusti njezin duhovni vođa i pokretač

prof. Ivančić.

Ali za sada, članovi, posebno hagioterapeuti, rade u svojim sredinama

puno dobrih stvari u pomaganju mnogih dragim ljudima u rješavanju

njihovih životnih, a posebno duhovnih problema u koje upadaju.

JER, PUNO JE DANAS DRAGIH LJUDI KOJI TRAŽE ODGOVORE

NA PITANJA U SVOJEM ŽIVOTU, KOJI JE ČESTO PREPUN

RAZNIH TRPLJENJA, PATNJI, NAPUŠTENOSTI, NERAZUMIJEVANJA

…

Ovdje ću opisati jedno prekrasno svjedočanstvo koje nam je ispričala

draga Zrinka, hagioterapeutkinja, koja već godinama aktivno pomažemo

mnogim ljudima po metodama hagioterapije i bila je predavač na ovom

seminaru.

Kazala je da ju jedan dan nazvala jedna draga mlada žena, koja je bila

nekih godinu dana u braku, i panično joj rekla na telefon: "Otišao je!

Ostavio me, ostavio me!"

Pa ju je upitala da tko ju je ostavio, kud je otišao.

A ta joj osoba ponovno panično ponovi: "Otišao je, otišao! Muž me

ostavio! Što ću sad, što ću sad!" Bila je sva izvan sebe, u panici.

Kazala je Zrinka da je odmah shvatila da se nešto dogodilo između nje i

njezinog muža, možda neka svađa ili slično, pa je zato ta mlada žena u

panici. Pa joj je rekla da možda to nije ništa, da će se on opet vratiti.

A ta žena je ponovno panično ponovila: "Otišao je, ostavio me! I rekao da

se neće više vratiti. Uzeo je svoje stvari sobom!" Pogodio ju je strah od

napuštenosti, osamljenosti.

Tada je Zrinka shvatila da je situacija ozbiljnija, da je ta draga mlada žena

u velikoj panici i da ju mora nekako presjeći, da ju mora nekako izvući iz

te panike.

Pa joj je rekla: "Super. Sad si barem konačno slobodna i možeš pozvati

njega da ti dođe." Čula je muk s druge strane telefona. I onda "hvatanje"

zraka … I pitanje od te drage mlade žene: "Koga da pozovem!? Pa ja

nemam nikoga drugog!"

Zrinka se nasmijala i rekla: "Pa ne drugog muškarca! Nego Njega, Isusa,

možeš sad slobodno pozvati da dođe kod tebe."

Opet muk s druge strane telefona. Nakon nekoliko trenutaka slijedilo je

pitanje: "Kako to misliš, kako da pozovem Isusa?"

A Zrinka joj reče: "Tako, jednostavno. Idi, otvori vrata i kaži: 'Isuse, uđi.

Dođi i sjedni sa mnom da popijemo čašu vina."

S druge strane ponovno muk. A onda mucavi odgovor: "Doobroo … A

joj, pa kako ću Ga pozvati na vino kada nemam vina!? Imam samo pivo."

Zrinka se u sebi nasmijala pa joj ponovno odgovorila: "Pa dobro, što ja

znam, pozovi ga na što god hoćeš ili što imaš doma. Kavu, pivo,

svejedno. Samo ga pozovi."

Ponovno muk s druge strane. A onda pitanje: "Dobro, pozvat ću ga na

pivo… Ma, ne znam … Dobro, ako Ga i pozovem, što ću s njim raditi!?"

Zrinka će njoj: "Pa razgovaraj s njim. Što ja znam … Reci Mu ono što te

muči … Ili šuti, pa ćeš vidjeti što će on tebi reći."

Kazala je Zrinka da se kroz tu razmjenu riječi ta draga mlada žena uspjela

smiriti. Počela je stvarno razmišljati o tome što joj je Zrinka rekla; da

pozove Isusa na pivo.

I tako, prošlo je nekoliko dana. Ta draga mlada žena nije joj se više

javljala. Imala ju je u mislima i molitvama i razmišljala je kako je. I jedan

dan ju ta draga mlada žena ponovno nazove.

Po njezinom glasu je osjetila da kod nje nema više panike, da je nekako

smirena. I ona joj kaže da je učinila onako kako joj je rekla. Da je pozvala

Isusa u svoj stan.

Kazala je da je nakon što su završile razgovor počela razmišljati o tome

što joj je rekla. Pa joj je to sve skupa izgledalo bez nekog smisla. Što da

otvara vrata i tamo zove iz hodnika nekog koga tamo nema da uđe kod

nje!? Ipak, kako je bila sva van sebe i nije vidjela nikakvi drugi način da

se pomakne iz stanja u kojem je bila, a taj savjet je dobila od nekoga

koga cijeni i za koga je osjećala da joj je želi pomoći, dakle, odlučila je to

učiniti.

ODLUČILA JE POZVATI ISUSA NA PIVO.

Otišla je do vrata, otključala ih, otvorila i pogledala u prazan hodnik.

Ponovno joj dođe u misli da to izgleda ludo i da je ona sam jedna

luđakinja ako to učini. Pa ipak se odlučila to učiniti.

Rekla je pomalo tiho i nesigurno: "Isuse, uđi. Trebam te. Dođi da

popijemo pivo …" I ništa se nije dogodilo. Nikoga nije bilo, nitko nije

ušao. Nikakav znak. Baš se osjećala kao luđakinja.

Ali je ipak nastavila dalje. Otišla je do frižidera i uzela pivo. Otvorila ga je,

uzela dvije čaše i u njih natočila to pivo. Jednu čašu je stavila ispred sebe

a drugu je stavila na drugi kraj stol, gdje je bila slobodna stolica. Sjela je

tako i čekala. Ona i dvije čaše pive. I Isus, koga je pozvala da uđe na

pivo.

Ali opet se ništa nije događalo. Ništa se nije pomaklo, nikakvi vidljivi ili

nevidljivi znak.

Sjedila je tako nekoliko trenutaka. "Hajde Isuse, ja sam te pozvala kako

mi je Zrinka rekla. Učini nešto, reci nešto."

Trenuci dugi kao vječnost u kojima se ništa nije događalo.

I onda je krenulo. Oblijale su je suze, doživjela neku posebnu milost u

srcu. I stvarno je dobila osjećaj da je Isus tu, nasuprot nje, ŽIV.

DA NIJE SAMA. Shvatila je da nije sama, da je Gospodin Isus tu sa

njom, da će sve nekako biti dobro.

I otada više nije bila u panici i stresu što će i kako dalje u životu.

Danas je ponovno s mužem. Muž joj se vratio. Imaju i djecu. Sve se

ponovno vratilo u neko normalno stanje.

SAMO ZATO JER JE PRVO POZVALA GOSPODINA ISUSA U SVOJ

ŽIVOT.

A ONDA JE ON DONIO SVE DRUGO.

Ovu priču sam ovdje napisao kako sam ju zapamtio da ju je draga Zrinka

ispričala. Ponukalo me na to situacija mnogih dragih ljudi koje znam,

osobno ili putem emaila, i koji mi znaju ispričati da se osjećaju jako

osamljeno i napušteno.

KAD DOĐETE U TAKOVO STANJE, POZOVITE GOSPODINU ISUSA

NEKA UĐE KOD VAS.

POZOVITE GOSPODINA ISUSA NA KAVU.

O LJUBLJENI MOJ GOSPODINE ISUSE,

DOĐI U NAŠE ŽIVOTE!

I KAD NE POZOVEMO RIJEČIMA NEGO

SAMO SVOJIM TRPLJENJEM!

DOĐI NAM GOSPODINE ISUSE!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.